

مولوی، دیوان شمس، شماره ۱۳۵۳

چگونه برنپرد جان چو از جناب جلال
خطاب لطف چو شکر به جان رسد که تعال

در آب چون نجهد زود ماهی از خشکی
چو بانگ موج به گوشش رسد ز بحر زلال

چرا ز صید نپرد به سوی سلطان باز
چو بشنود خبر ارجعی ز طبل و دوال

چرا چو ذره نیاید به رقص هر صوفی
در آفتاب بقا تا رهاندش ز زوال

چنان لطافت و خوبی و حسن و جان بخشی
کسی از او بشکبید زهی شقا و ضلال

بپر بپر هله ای مرغ سوی معدن خویش
که از قفس برهید و باز شد پر و بال

ز آب شور سفر کن به سوی آب حیات
رجوع کن به سوی صدر جان ز صف نعال

برو برو تو که ما نیز می‌رسیم ای جان
از این جهان جدایی بدان جهان وصال

چو کودکان هله تا چند ما به عالم خاک
کنیم دامن خود پر ز خاک و سنگ و سفال

ز خاک دست بداریم و بر سما پریم
ز کودکی بگریزیم سوی بزم رجال

مبین که قالب خاکی چه در جوالت کرد
جوال را بشکاف و برآر سر ز جوال

به دست راست بگیر از هوا تو این نامه
نه کودکی که ندانی یمین خود ز شمال

بگفت پیک خرد را خدا که پا بردار
بگفت دست اجل را که گوش حرص بمال

ندا رسید روان را روان شو اندر غیب
منال و گنج بگیر و دگر ز رنج منال

تو کن ندا و تو آواز ده که سلطانی
تو راست لطف جواب و تو راست علم سؤال

مولوی، دیوان شمس، شماره ۲۵۱۹

غلام پاسبانانم که یارم پاسبانستی
به چستی و به شبخیزی چو ماه و اخترانستی

غلام باغبانانم که یارم باغبانستی
به تری و به رعنایی چو شاخ ارغوانستی

نباشد عاشقی عیبی وگر عیب است تا باشد
که نفسم عیب دان آمد و یارم غیب دانستی

اگر عیب همه عالم تو را باشد چو عشق آمد
بسوزد جمله عیبت را که او بس قهرمانستی

کتاب حس به دست چپ کتاب عقل دست راست
تو را نامه به چپ دادند که بیرون ز آستانستی